

ΠΕΖΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΧΑΡΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΜΙΑ ΑΓΝΗ ΨΥΧΗ

.....Πόσο μιὰ λεπτομέρεια, μιὰ αδιόρατη γραμμὴ ξανάπλωνες μπροστὰ μας ἓνα δλόκληρο νέο κόσμο! Πόσα δυὸ ὄμορφα ματάκια καὶ μιὰ φρονὴ χαϊδευτικὴ καὶ ἀγνή-γιατι προσέρχεται ἀπὸ ἀγνή-ψυχὴ ναυορρίζου-νε τὴν ψυχὴ μας, ταράζουνε τὴν καρδιὰ μας καὶ ἐκπνέουν τὸ αἶσθημά μας! Πόσον εἶναι ἀνήμπορος ὁ νόμος τοῦ λοικοῦ, ὅταν συγκρούονται μετὰ τὸ ἀκατανικίτους νόμους τῆς ψυχῆς! Ἡ λατρεία-ὁ ἔρωσ δηλαδὴ στὴν περὶ ὑψηλῆ του ἔκφρασι-εἶναι ἀνάλογη μετὰ τὴν ψυχὴ Ὅσο περὶ ἔξυγενισμένη ψυχὴ ἔχει, τόσο λατρεύει. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς λατρείας ποῦ τὴν κλείεις μέσα σου καὶ ποῦ μέσα σου ὑπάρχει σκορπώντας τὰ φτερά της σ' ἓνα ἀντικείμενο τοῦ ἔξωτερικοῦ κόσμου ποῦ θὰ λατρεύσῃς.

Πολλὲς φορὲς ἐκ τὸ π.θ λατρεύεις δὲν εἶναι ἀξιο τοῦ αἰσθημά σου. Ἀντικειμενικὸς ὅμως τίποτε δὲν ὑπάρχει. «Εἶναι στρογγυλὸ τὸ μάτι μας καὶ γι' αὐτὸ βλέπουμε τὸν ἥλιο στρογγυλὸ» λέγει ὁ Νίτσ. Εἶσαι καλὸς καὶ τὰ βλέπεις δια καλὰ. Εἶσαι ἀγνοῦς καὶ νομίζεις πῶς ὅλοι ἀγνοοῦν εἶναι. Ἀπιστία λοιπὸν στὴ λατρεία δὲν ὑπάρχει. Ἄς ἀλλάξῃ ἐκεῖνο ποῦ ἀγαπᾷ. Ἔς μὴν αὐταποκρίνεσαι στὴν ἀγάπῃ σου. Ἡ λατρεία, τὸ αἶσθημα μένει τὸ ἴδιο καὶ μόνον ἡ ἀφορμὴ ἀσπόμεντο πρᾶξι ἀλλάζουσε. Τὸ αἶσθημα εἶναι πάντα βίαιον καὶ κινῆτικον καὶ σκέψι καὶ κάθε ἄλλο ἐνδιαφέρον. Σὲ δυσκολεύει νὰ ἀσκηθῇς μετὰ τὸ πῶς δὲν συνδέεται μετὰ τὸ αἶσθημα αὐτὸ. Ὅσοι γὰρ αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν θὰ σκορπώσουν ἀν' αὐτὴ τὴ ζωὴ δὲν ἐξορτάτο τὸ αἶσθημα.

Δύσκολο πολὺ γὰρ νὰ βρῆς τὴν ἰδανικὴ ἀντικείμενον στὸ αἶσθημα σου. Γιὰ αὐτὸ ἡ ἀγνόητος ψυχὴ συμπαθεῖν μᾶλλον ἢ ἀγαπᾶν-γιατὶ τὸ συμπαθεῖν δὲν εἶναι συνώνυμον τοῦ ἀγαπᾶν. Ὅταν ὅμως ἀγαπήσουν, τίποτε ἐντελὸς, τ' ποιεῖ δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀγάπῃ ἐξέλεγει τῆς ἀγάπης των. Ἡ ἀγνή, ἡ ἀλοχὴ ἀγάπῃ εἶναι ἀνωτέρα ἀπὸ τὴ δύναμι καὶ αὐτῆς ἀκόμη τῆς Φύσεως. Εἶναι ἡ ἰδανικὴ ἀναπαράστασις τοῦ ἄλλου κόσμου, καὶ τὸ ἀσύλληκτο ποῦ κατορθώνει νὰ κλείῃ μέσα του καὶ τὸ ἀπειρο. Δὲν ἔχει θέσι μέσα σὸ βοῦκο τῆς ὕλικῆς ζωῆς, τῶν ταπεινῶν παθῶν. Μιὰ στιγμὴ ἀν μεταφερθῇ σ' αὐτὰ διλητηριάζεται. Περὶ γοργὰ στὸ ἰδεῶδες ἀναζητῶντας τὸν κατ'ἄλληλο σύντροφο ποῦ δύσκολα βρίσκειται. Γιατὶ πολλὴ λίγες εἶναι ἡ ψυχὴ ποῦ ἀποφασιστικὰ τινάζουν τῆς ἀραχνιασμένες καὶ βρομερὲς προλήψεις γὰρ νὰ μετᾶξουν ψηλὰ στὴ συμβολικὴ ἀναπαράστασι τῆς ζωῆς. Κι' ὅλα αὐτὰ γὰρ νὰ δομοιοργήσω πῶς ἡ ψυχὴ μου ἀνασώθηκε τώρα τελεσταία στὴν ἐπιφάνεια, στὴν ἐνεργητικότητά της ἀπὸ τὴ συναντησί της μετὰ μιὰ ψυχὴ ἔστι ἀγνή..... 89ῃ ἡμέρα.

Κ. Δ.....

ΙΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

ΗΛΙΑΝ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ

Λίγες ἡμέρες... πόσο ἀξίζουσι!...

Καλλίτερα νὰ μὴ αἰσθάνεται κανένας τίποτε σὲ τοῦτο τὸ κόσμῳ, γιατί τὸ συμπέρασμα τοῦ θάταν, ὅτι στερεῖται ἀπ' ὅλα τὰ προτερήματα τῆς φύσεως καὶ τῆς Τέχνης... μὰ ἀφοῦ βρῆται σ' αὐτὴ τὴ σκληρὰ ἀνάγκη νὰ νοιώθῃ, ἐννοεῖ τὸν ἑαυτὸν του, στερημένο ἀπὸ προστάτη εἰς τὸν ὅποσον νὰ ἤμπορῇ νὰ εἰπῇ τὸ φόρτο, ποῦ τοῦ ἐπιφορτίζει ἢ ἐπὶ τοῦ ἔξω κόσμῳ ἀντίληψις.

— Ἀγαπημένε μου. Γερὸ τίποτα δὲν ἀπέμεινε σ' τὸ εἰκονοστάσι τῆς κοινωσίας. Τὴν Ἀχιλλεῖο δύναμι καὶ τῆς μάννας θετίδος τῆ πανοπλία, τὴ φορεῖ τὸ συμφέρον. Πρόθεσις ἀγνή καὶ θέλησις γαλβανισμένη μ' ὄλη τοῦ ἀπείρου τῆ δύναμι καὶ τὴν αἴγλη, μένη ἀδιάρρητη καὶ παθαίνει ἀπ' τὴν ἀδιαφορίαν στὴ γέννησι της.

— Ὁ στόχος μου, στρέφεται σὲ συντροφιά ποῦ νὰ μ' ἀγαπήσῃ κι' εἴν' ἡ ἀγάπη μου πλατεία, ἡ δική μου ἀγάπη κι' ὀνομάζεται ὦρα πάθεια κι' ἀγαπᾶ κάθε σκεπτόμενο κι' ἰδανισμένο. Περνάει ἀπ' τὸν ἔλεγχο καὶ δὲν ἰλγυῖα καὶ φιλεῖ καὶ χαϊδεύει σκέψις, καὶ ποσο εὐχαριστοῦμαι ἂν τῶν ἀγαπημένων μου ἡ σκέψις, χαϊδεύουν τὴν ὑπαρξί μου.

Ἔτσι, ποῦ στὴ μορφή σου βλέπω τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλη, γλυκόχρωμα... μὰ καὶ βαθειὰ τὴ σκέψις, ἀγάπητα καὶ τὰ δυὸ καὶ γιατί νοιώθω καὶ τὸ θέλω, ἀγαπημένε μου... τὴ ζωὴ μου θὰ σοῦ δώσω λίγη λίγη.....

Πάτραι 10 Αὐγούστου 1919

ΤΑΣΣΟΣ ΜΑΝΤΑΣ

Ζωγράφος

Χοροστητοῦντος τοῦ Σεβασμίου Ἰερομονάχου Δανιὴλ, ἐτελέστη τὸ Σάββατον 10 τρ. ἐν τῷ Ναῶ τοῦ Ὁσίου Λουκά, καιανυχτικὴ ἐπιμνημόσυνοσ ἐένης ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου καὶ ἀλλησημοιήτου Φώτη Δ. Χριστοφίλη, Φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς, τῆ πρωτοβουλία τοῦ ζωγράφου κ. Τάσσου Μαντᾶ, ὑπὸ τῶν ἐν Πάτραις φίλων τοῦ προῶρος ἐκλιπόντος, τιμώντων τὸν ἀγαθὸν καὶ πολῦτιμον τοῦ μεταστάντος χαρακτήρα.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

«Μουσικολάτρης», «Ἀνυπόταχτη», «Νόρμα», «Τὸ κόκκινον κομπολόγι», «Ἀγκαθερὸ λουλουδι», «Σουφραζέτα», «Λιποτάχτης», «Ἐρωσ Αὔρας».

ΟΠΤΑΣΙΕΣ

ΜΩΨΗΣ

Στὸ σούρουπο τὸ βραδυνοῦ δ Μωϋσῆς, κατέβαινε ἀπ' τὸν λόφο.

Σκοτεινὸς, σκυθρωπιασμένος, γεμάτος θείας σοδρότη, κατέβαιν' ἀπ' τὸν λόφο, παρατῶντας σγεδὸν, παραμιλώντας, θυσιασμένος σὲ ὄνειρα.

Ἄγιο περὶ πρὶν, εἶχε ὀμιλήσει μετὰ τὸν Ἰεχωῦβά! Ναι! Ὁ Κύριος μετὰ τὴν ἀστραφτερὴ μορφή, τὴν ἀφάνταστη λάμψι, τὴν αἴγλη τὴν ἀνείπωτη, τοῦ εἶχε πχρυσιασθεῖ τοῦ εἶχε μιλήσει.

Κι' ὡς τῆς στιγμῆς, ποῦ ὁ ἥλιος κρύβηκε σ' ἀντικρυνὰ βουνὰ, πέρα μικρὰ, πῆσα ἀπ' τῆς ὀκμιπῆς τῆς πυρκαϊδῆς, μίλασε μ' αὐτὸν, τὸν νοουθετοῦσε, τὸν ὀδηγοῦσε, τοῦ προφήτεψε, τοῦ κινεσε σημεῖα.

Κι' ὁ Μωϋσῆς ὀμβος γεμάτος, τὸν ἄκουε, τὸν ἐβλεπε.

Καὶ τώρα, ποῦ ὁ ἥλιος εἶχε κρυβεῖ, τῶρα ποῦ ἀχνὸ τὸ σούρουπο, ἔξάπλωνε τοὺς πέπλους του, ἴσους λόφους, ἴσους ρεμματιές, ἴσους πεδιάδες, παντοῦ, ὁ Μωϋσῆς, εἶχε πάρει τὸν δρόμο, γιὰ τὴν σκηνή του, σκεπτικὸς, μιλώντας μόνος του, χειρονομώντας, ἐπαναλαμβάνοντας τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ τῆς προφητείας.

Τοῦ φαίνεσε βροῦ ποῦ ἔζοσε, βροῦ τὸ φορτίο, (ποῦ τοῦ ἔθεσε ὁ Θεός, βρεῖα, ἢ ἀποστολή, ποῦ τὸν ἔστειλε.

Πέρα, στὸν λόφο τὸν ἀντικρυνὸ ἐκεῖ, ἓνα κοπάδι κατέβαινε. Ἐμελερδοῦσαν τὰ κουδούνα, ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα μ' ἠχους γλυκοῦσε κι' ἄκουε τὸ εὐθύμο σφυριγμα τοῦ νετροῦ βασισοῦ, ποῦ στὴν στάνη τ' ὀδηγοῦσε.

Ἀκόμα ἔδραπε τ' ἀρνάκια, ποῦ πηδηχτά, χαρὰ γεμάτο, παίζοντας, ἀκολουθοῦσαν τῆς μητέρας.

Κάτω καὶ ἀκόμα, ἔμπρός σὲ μιὰ σκηνή, καμμιὰ δεκαριά Ἀραπάκια, γυμνὰ, ἔυπλητα, ἀνίφτα, κρατούμενα χέρι με χέρι, ἐχόρευαν, ἀλλάλαζαν ἐπηδοῦσαν, ἔκαμναν χίλια παιχνίδια.

Καὶ ὁ Μωϋσῆς, στάθη μετὰ κινῶν.

Ἦλος κείνος ὁ εἰρηνικὸς ὁ βίος πόσο θελκτικὸς, πόσο χαριτωμένος, τοῦ φαίνετο. Περὶ ῥέβαλλε τὴν χαρὰ, τὸ ἀνείπωτο μεγαλεῖο τοῦ ἀνικρυμοῦ πρόσωπο με πρόσωπο, πρὸς τὸν Κύριο, τὴν βαθεῖα συγκίνησι, ποῦ τὸν συκλόνιζε τὴν συγκίνησι ποῦ ἀγγίξε τὸν τρᾶμο, τὸ δέος, πρὸς μιὰ ἄπ' τῆς θελκτικῆς κείνης σκηνῆς, πρὸς τὸ χοροπήδημα τῶν ἀρνιῶν, τὸ σφυριγμα τοῦ βασκοῦ, τὸν χορὸ τῶν μικρῶν παιδιῶν, καὶ μικάριζε ἀπ' ὅλα τὰ βᾶθη τῆς καρδιάς του ὄλους ἐκείνους ποῦ ζοῦσαν μετ' σ' αὐτὰ, ποῦ τὰ ὄνειρά-τους δὲν προχωροῦσαν περὶ πέρα.

Αἱ Πῶς ἐπιθυμοῦσε πῶς ἔλαχταροῦσε νὰ ἦταν κι' αὐτὸς τὸ μικρὸ κείνο τσοπανόπουλο, τὸ γεμάτο ἀφέλεια κι' ἀπλότη, ἢ ἓνα ἀπ' τὰ μικρὰ κείνα παιδάκια, ποῦ ὁ κόσμος τους ὄλος εἶναι τὸ πῆδημα ὁ χορὸς ρυθμὸς χορδῆς Ἀκόμα ζήλευε καὶ τὰ μικρὰ ἀρνάκια. Ὅς ἐπιθυμοῦσε νὰ τὴν ἔν ἀπ' αὐτὰ ἓνα κι' ἀπὸ κείνα ἀκόμα, ποῦ προωρρίζοντο γιὰ τὴν αὐριανὴ θυσία, ἢ γιὰ κάποια γιορτὴ αἰκαγενειακή.

(Ἀκολουθεῖ)